

Parròquia

LES MILLORES A LA PARRÒQUIA

Vaig arribar a la parròquia de Verges durant l'any dedicat a commemorar l'obra de l'arquitecte gironí Rafael Masó i Valentí.

Jo sóc un gran admirador seu, potser influenciat encara pel record de la seva esposa, Esperança Bru, que vaig conèixer quan era un nen al Seminari de Girona. Tot es feia més dolç quan ella ens visitava, i no tan sols pels caramels que ens donava o pels terrenys de Fontajau que ens deixava per a anar a jugar; el seu aspecte maternal i la seva gentil i venerable figura diluïen una mica l'encarcament i la fredor de l'ambient en què ens movíem.

Doncs bé, he tingut un any per a anar-me amarant de l'obra creativa de Masó en la restauració de la parròquia de Sant Julià i Santa Basilissa de l'any 1925.

Ell mateix ho deixà escrit en unes làpides, l'autoria de les quals, només de veure'n la composició de pedra i ceràmica verda de Quart, ja es descobreix. Diu en una: «Ací és on acaba l'obra assenyada dels vells curiosament restaurada.» I en l'altra hi posa: «És des d'ací que ha estat feta obra nova d'enderrocament i transformança.» I signa: «Masó, Arquitecte».

L'any 1925, Masó pren el temple vergelità a les seves mans i el dignifica de manera notable: en restaura la part romànica, afegint un arc triomfal a l'entrada de l'absis amb unes columnes i uns capitells que, reproduïts en molts altres llocs –especialment amb ceràmica– seran un signe inequívoc del seu pas i del seu art.

Però l'obra més notable de Masó fou la resta: enderrocà la volta de canó construïda en els anys 1700 i creà un neogòtic molt respectuós, donant uns colors vius a les nervadures que la integraven perfectament en el corrent modernista del moment; uns colors que són un cant universal de lloança a Déu: el roig dels abismes, el verd dels prats, el blau del cel. És com si ens diguessin: «El vermell és la vida roent dels homes i dones, amb les passions, els anhels, les frissances, les lluites, etc.; el verd vol ser la serenor de la vida del qui treballa la terra, la fa créixer i prosperar, la pau, l'harmonia dels cicles naturals, etc.; el blau és el d'aquell que s'alça per damunt d'una visió purament materialista de la vida i, estimant gratuïtament, busca nous horitzons, nous cels..., i tot plegat... per arribar a la pedra nua que ens evoca Crist, la pedra nua i freda que ens parla del Crist mort i la pedra admirablement ordenada que és un cant al Crist vivent, ressuscitat.

Els colors ens parlen; constitueixen una pedagogia, un camí iniciàtic: des del carrer del qual venim, a vegades fets unes feres, hem de progressar cap a fer-nos homes i dones íntegres i cabals per a poder esdevenir àngels de solidaritat i compassió, i completar així el nostre camí fins a fer-nos u amb el nostre Déu, que en Crist ens ha mostrat com ens estima.

Les actuals millores –no podem parlar de restauració– tenen l'origen en el bon amic Marcó, el ceramista. El seu pare (a. c. s.) estava intrigat per saber on parava l'ossera gòtica que Masó havia penjat en una de les parets

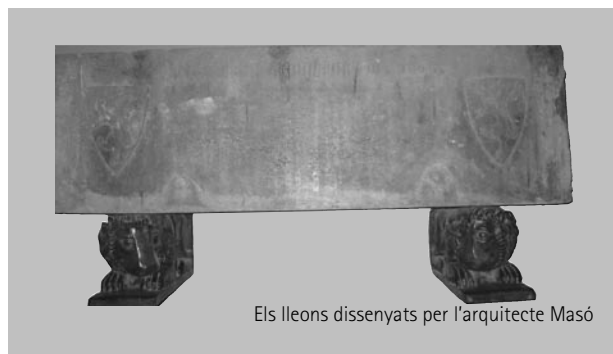
del temple. L'ossera era sostinguda per dos lleons de ceràmica sortits de can Marcó. Aquesta ossera, un cop retrobada, s'ha tornat a penjar sostinguda de nou per una còpia dels lleons feta amb el motlle original que va dissenyar Masó.

L'altra millora consisteix a habilitar una capella per a celebrar-hi la missa diària. La idea me la van proposar en arribar a la parròquia. Per a dignificar l'espai elegit (el més ample del temple), però, primer calia sanejar les esquerdes,

antigues però força impressionants, de les parets i la cúpula. Aquesta capella tenia una antiga finestra tapada, que, reoberta, donaria un focus de llum i faria més agradable aquest espai.

Això és tot el que s'ha fet, que, ja ho veieu, no és gran cosa. El nostre temple té necessitats de restauració més importants, que si l'any 1925 es van saber resoldre, en aquells moments gràcies al mecenatge, avui no crec que siguem menys conscients de la importància cabdal d'aquest edifici.

NARCÍS PONSATÍ

Els lleons dissenyats per l'arquitecte Masó